

матически правила. При сичко това не можем йоще каза че тя е въ последното си слово. Има много йоще точки които изискват общо рѣшение и общо сжгласие, и които навѣрно врѣмето ще изглади; от които най-главнитѣ съкаме да сж: окончанието на много думи и правописанието, за което днес ся чаваме да рѣчем нѣщо.

Въ литературно отношение старо-българският ѳзик ни служи като сжкровище за ново-българският; въ всѣак случай и за всѣак недостаток, той трѣбж да е нашият источник за допълнение това от що ся лишаваме. При сичко, това правило не трѣбж да излазя от своитѣ прѣдѣли; то трѣбж да ся сжобразява съ характерат и съ свойството на нашето днешно нарѣчие и негово произношение.

При прѣвжсходнатѣ идеѣ, която е сжобразна съ напредокат на врѣмето, да пригжрнем граматически природният глас на народното днешно нарѣчие, то не трѣбж ли да обжрнем внимание и към неговото буквално произношение — щото и то да бжде сжобразно съ новият дух на нашият постѣлок? Въ прѣобратителнатѣ таѣ епоха, (? з) въ която ѳзикат ни езелтаѣ измѣна, забѣлжва ся че нѣкои от старо-българскитѣ букви сж ся прѣиначили въ произношението си, а други пак сж го сжвѣсѣм изгубили. Слѣдователно, съкаме, че е сжвѣсѣм излично и) тѣхното поддаржание, въ днешният писмен наш ѳзик въ кегото тѣ вѣки си нѣмат никак мѣстото.

Например: *и*-то *у* наз днес не служи освѣнь като едно просто *и*; както и *і*-то не носи глас освѣнь на сжщото пак *и*; слѣдователно по поддаржание на древнитѣ ни ся служим съ три различни букви за един и сжщ глас. Нашитѣ прѣдѣди без сжмѣниѣ сж имали особен глас за сѣка една отъ тѣх, както ся забѣлжва че про-

з) Епохата ли ся прѣобраща или тя прѣобраща?

и) По горѣ като срѣшнѣхмы тѣзи думѣ мысляхмы да е погрѣшка во тукъ виждамы че при всичкото си странение отъ Етимологитѣ писателтѣ е филологисвалъ като щѣлъ да пише тѣзи думѣ и ж произвелъ отъ лице, та направилъ кривѣтж и нигдѣ неупотрѣбимѣ думѣ *излично*, вмѣсто *излишно*, което става отъ *лихо*, *излихо*, *излично*, по промѣненіе *х*-то на *ш*.